

Em yêu anh, les à!

Tình yêu vẫn vậy, luôn vậy, càng ngăn cản thì chỉ càng khiến mọi thứ biến thành quả bom nổ chậm!

1.

- Mình kết thúc thôi anh ah, mai em lấy chồng rồi
- An ... em nói gì vậy? Cá tháng tư đã qua lâu rồi, anh không thích đùa kiểu vậy đâu
- Đây là thiệp cưới, em xin lỗi!
- Không thể nào... hôm qua chúng ta còn tốt đẹp mà... anh bay từ Sài Gòn ra Hà Nội chỉ mong được gặp em nhưng sao lại thành như vậy?
- Em xin lỗi!
- Đừng chỉ xin lỗi như vậy... em nói đi... chúng ta đã yêu nhau 4 năm trời, đâu phải muốn kết thúc là được. Đã có chuyện gì rồi đúng không? Nếu có gì thì anh sẵn sàng đối mặt, sẵn sàng làm hết mọi thứ, em đừng... .
- Cô thôi đi, tôi thấy phiền lắm rồi đó, cô nghĩ tôi và cô có thể bên nhau và cưới nhau như người bình thường nữa sao, cô đừng quên cô và tôi đều là con gái, tôi chán ghét phải nghe những lời miệt thị, khinh rẻ từ người khác rồi, cô không sao nhưng tôi mệt lắm!
- Không... đó không phải là lí do, người con gái anh yêu không như vậy... anh không tin ... anh phải làm rõ chuyện này
- Đủ rồi... không lẽ cô muốn tôi chết cô mới vui sao? Cô không tin là việc của cô nhưng tôi là vậy đó. Mai tôi cưới rồi, đó sẽ là cuộc sống hạnh phúc, êm đềm mà tôi mong muốn, một cuộc sống của những người đi theo quy luật tự nhiên, cô hiểu được không? Vì vậy cô đừng có phá đám nữa. An quay lưng đi, An không thể để Hà thấy bộ dạng này của mình, trời mưa quá đúng lúc, không lẽ ông trời cũng đang khóc sao?uk, cứ khóc đi, trời mưa thì không ai biết An đang khóc cả...
- An... đừng làm vậy... anh xin em!

An cố gắng bỏ chạy thật nhanh, cô không dám quay đầu nhìn lại, nếu cô quay

lại lúc này thì bao nhiêu cố gắng sẽ tan tành hết, cô sẽ yếu lòng khi nhìn thấy Hà như vậy!

Em xin lỗi... xin lỗi anh!

2.

Mày muốn phá nát cái gia đình này sao? Anh hai mày mất sớm, tao chỉ còn lại mỗi mày, mày không nghĩ cho tao nhưng cũng phải nghĩ cho ba mày chứ, ông ấy là con trưởng của cả họ, rồi cả cái dòng họ này sẽ xỉ vả vào mặt ba mẹ mày đây này. Tao nuôi mày ăn học tử tế để mày báo đáp tao vậy hả? Yêu ai không yêu lại đi yêu một đứa con gái, đó là đi trái lại tự nhiên, rồi mày nghĩ mày sẽ được hạnh phúc sao? Được sống êm đềm sao? Tao sẽ sắp xếp cho mày cưới ngay thằng Cường, nếu mày không muốn thấy cái xác tao thì ... đừng cố chấp nữa.

Người An ướm nhẹp, cô xin phép ba mẹ rồi đi thẳng lên phòng, cô mệt mỏi, hình như đã mấy ngày rồi cô chưa ăn gì. Giữa chữ tình và chữ hiếu an đã chọn chữ hiếu. Quả thật , tình-hiếu, hai thứ đó thật khó để ngang bằng nhau, An yêu Hà say đắm nhưng mọi thứ đã khiến An bất lực... Người cô yêu đứng trước mặt mà cô không thể ôm, không thể sờ vào khuôn mặt mà bao đêm cô vẫn nhớ mong ấy! Cô đã đẩy anh đi quá xa rồi.

Giật mình tỉnh dậy vì mơ thấy Hà thì đã 2h sáng, An mới biết mình đã ngủ quên. Cô nhẹ nhàng bước sang phòng anh hai, từ ngày anh cô mất căn phòng vẫn được giữ nguyên như vậy, nơi có bao nhiêu kỉ niệm đẹp giữa hai anh em

- Hai ak, ngày mai em lấy chồng rồi đó, nhớ ngày xưa anh cứ chọc em sẽ ế suốt đời...

Em nhớ anh quá! Nếu anh còn sống thì tốt biết bao, anh sẽ biết cách làm ba mẹ vui lòng chứ không như đứa em hư đốn này. Đáng lẽ em mới là đứa phải chết. Em sống trên đời này chỉ để làm người khác đau lòng thôi. Mà tình yêu thật khó hiểu anh ah, em không ngờ được chính bản thân mình lại có lúc yêu một đứa con trai mang trong mình hình hài của một đứa con gái như vậy. Em yêu ba, yêu mẹ, yêu hai nhưng em cũng yêu Hà lắm! Em đã làm hai thất vọng rồi... Em xin lỗi!

3.

Cô dâu xinh quá! Hai người thật đẹp đôi đó... .

10h sáng, mọi người đến đông vui, náo nhiệt, ai cũng chúc mừng cho đôi bạn trẻ

- An ah, em ổn không, hình như em bị sốt thì phải? Cường đặt tay lên trán An khiến An giật mình lùi lại

- Em ổn, em hơi hồi hộp nên thành vậy đó

An và Cường bước vào trong sự hò reo, hân hoan của mọi người. Tiếng cười, tiếng nói chuyện, tiếng nhạc, tiếng va đập của ly rượu... mọi thứ khiến An choáng váng, cô cố lết bước chân và giật mình khi thấy Hà đã đứng phía trước, Hà đang vẫy tay với cô, An chạy thật nhanh, thật nhanh cố níu lấy tay Hà nhưng càng lúc Hà càng mờ nhạt và biến mất

- Hà... đừng ... đừng đi... em xin anh!

Mọi thứ tối sầm và sụp đổ!

- An. . em tỉnh rồi, em làm anh và ba mẹ lo quá đấy. Giọng Cường xúc động, khuôn mặt anh lộ rõ mệt mỏi, lo lắng

- Em không sao. Ba mẹ em đâu? Còn đám cưới?

- Ba mẹ em đi gặp bác sĩ rồi, đám cưới cũng được huỷ lại, em thấy trong người không sao là tốt rồi!

- Em xin lỗi vì lại khiến mọi chuyện thành như vậy!

- Không có... .

- An, con quỷ nhỏ, mày làm tụi này lo muốn chết đó, tự dưng xỉu giữa đám cưới là sao? Nga và Hạnh từ ngoài chạy vào, đúng là ở đâu có hai đứa này thì ở đó ồn ào hẳn lên

- Ba người nói chuyện đi , anh đi mua gì uống
- Cảm ơn nhé anh Cường đẹp trai. Giọng Nga bỗng nhỏ nhẹ lạ thường
- Tao không sao đâu, xin lỗi vì làm tụi mày lo lắng
- Mày không sao là tốt rồi, Hà đã vậy mày mà làm sao nữa thì tụi tao...
- Nga... giọng Hạnh quát lớn khiến cả Nga và An bàng hoàng
- Mày nói vậy ý là sao Nga? Có chuyện gì với Hà sao?
- Nga lập tức xua tay... làm gì có gì, tại mày lấy chồng thì con Hà suy sụp thôi
- Mày gạt tao, làm bạn đã 8 năm trời tao quá hiểu tụi mày, tụi mày gạt được tao sao? Mau nói đi , có gì với Hà rồi?

... ..

- Tụi mày không nói chứ gì, đưa điện thoại đây, nhanh lên, còn không đưa tao sẽ tự đi hỏi...
- Hà bị tai nạn mất chiều hôm qua rồi... giọng Hạnh nhỏ dần, cô cúi xuống không dám nhìn vào mắt An
- Mày đừng nghĩ gì nữa... đó có thể là số phận rồi. Nga ôm lấy An và nước mắt của ba người con gái cứ thế không ngừng chảy, là bạn thân của nhau Nga và Hạnh quá hiểu An, giờ này An là người đau hơn ai hết
- Tụi mày về đi, tao muốn một mình
- Nếu mày đã muốn vậy thì nghĩ đi, mai tụi này lại ghé. Hạnh nói vậy nhưng cả Hạnh và Nga đều muốn ở lại nhưng có lẽ để An một mình sẽ tốt hơn

4.

- Em nói điều này, anh chị hãy chuẩn bị tâm lý
- Có chuyện gì với con An nhà anh hả Nam?
- Con bé bị ung thư gan... quá trễ rồi
- Chú nói cái gì? mẹ An như hét lên. . chú có nhầm lẫn không? Nó là cháu ruột của chú đấy. Chú nói vậy nghe được sao?
- Em xin lỗi nhưng. .
- Không thể nào, lâu nay anh vẫn cho con bé vẫn uống thuốc đều đặn, chẳng phải nó mới dừng lại ở viêm gan b thôi sao? Đợt này nó có không chịu ăn nhưng làm sao có thể thành vậy được. Chú hãy giúp nó đi, anh chỉ còn mỗi nó, thằng Việt nó đã đi rồi, giờ con An có chuyện gì thì anh chị phải sống sao đây?...
- Em xin lỗi!
- Ba mẹ ơi , An mất tích rồi, con không tìm được cô ấy ở đâu cả. Tiếng Cường hét lớn khiến mọi người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về anh... mẹ An vừa nghe xong liền bất tỉnh
- Cái gì? An mất tích, em với Nga mới ở đó về mà, sao giờ lại vậy rồi? Để em gọi ngay cho Nga rồi đi kiểm ở những nơi nó hay ghé xem sao
- Trời ơi , đã tìm suốt mấy tiếng rồi, các cháu đã đi hết những nơi nó hay đi chưa? Mẹ An thều thào, nhìn bà suy sụp khiến Nga và Hạnh đau lòng
- Không lẽ... . có khi nào nó vào Sài Gòn không may. Giọng Nga hốt hoảng , cô nhìn ngay sang Hạnh
- Đúng rồi, Hà bị tai nạn mới mất chắc chắn là nó vào đó rồi

5.

An... con...

- Hà... Hà đâu... ở đâu rồi?

- Nó ở ngoài nghĩa trang thành phố con ak

... ..

- Hà ah, quay về đi anh, em xin lỗi, em sai rồi, anh muốn mắng muốn chửi em sao cũng được nhưng xin anh đừng bỏ em lại như vậy... Anh hãy nói gì đi, hãy trả lời em đi, đừng im lặng với em... chắc anh ghét em rồi nên không thèm nói chuyện với em nữa chứ gì? Em xin lỗi, em xin lỗi mà. Giọng An cứ gào thét giữa không trung như vậy, tất cả câu trả lời An nhận được chỉ là tiếng lá xào xạc, tiếng gió thổi vi vút. . An hoang mang cào mạnh xuống đất, cào đến nổi chảy máu mà cô vẫn không ngừng

Em tới trễ quá rồi, đã trễ quá, em đã không bảo vệ được người em yêu nhất, không làm gì được cho anh ngoài việc khiến anh đau lòng, em đã quá ích kỉ nhưng anh có cần trừng phạt em nặng vậy không? Em đau lắm, đau khắp người anh ah, em có thể ôm anh không? Chỉ cần ôm anh em sẽ hết đau ngay thôi! Em cũng mệt quá rồi, hãy để em được nằm bên anh và ôm anh ngủ mãi vậy nhé!

Hà... Hãy mang em theo anh đi! Ba mẹ ah, anh hai ah, con xin lỗi mọi người! Con sẽ đi theo điều mà trái tim con mong muốn vì vậy xin hãy tha thứ cho đứa con tội lỗi này!

Chiều ngày hôm đó nghĩa trang thành phố tràn ngập tiếng khóc, khóc cho đôi bạn trẻ, khóc cho tình yêu ngược tự nhiên nhưng đâu ai biết được rằng ở một nơi khác, một nơi không gì ngăn cản được tình yêu, sẽ có những người bên nhau mãi mãi. Tình yêu vẫn vậy, luôn vậy, càng ngăn cản thì chỉ càng khiến mọi thứ biến thành quả bom nổ chậm!